

KOCOUR JE NESPOUTANÁ OSOBNOST

S **Evou Pilarovou** jsme si povídali (nejen, ale především) o kočičím majestátu Lorda II.

Jste majitelkou nádherného kocoura. Slyšela jsem, že dříve jste však byli - řečeno vašimi slovy - spíše "lidé psi". Možná bychom se mohli maličko vrátit do minulosti a vzpomenout na některé vaše předchozí mazlíčky.

Odmalička jsem zvířátka strašně milovala. Maminka i tatínek pocházeli z venkova, ráda jsem jezdila ke strýčkovi na Vysočinu do Kundratic ke Křížanovu - měli tam krávy, koně, ale také nesmírně chytrého berana, a já jsem je pusinkovala, z čehož byla maminka na mrtvici...

Vždycky jsem si přála mít doma nějaké zvíře. Jednu dobu jsem měla hrdličku, která byla skvělá - jakmile maminka zvýšila hlas a zlobila se na mě, dělala "chichichi", jako by se jí smála. Když jsem cvičila na klavír nebo zpívala, tak zase cukrovala. Později tatínek koupil od nějakého chovatele krásného kanárka, kterého jsme měli snad dvanáct let. Pořád si zpíval,

a dokonce mi i zobal z ruky. Ale když jsem pak jednou

přinesla štěňátko, tak do pěti minut jsem byla vypakovaná i s ním, to u nás nikdy neprošlo.

Jak už to bývá, když člověk něco v raném dětství nesmí, tak si to pak většinou splní hned, jakmile je to možné...

To funguje. Když jsem se osamostatnila, pořídila jsem si okamžitě dvě dogy. Pak jsem měla černého pudlíčka, kterého mi darovala na zájezdu jedna paní, ale ten - přestože jsme ho naočkovali - zemřel během krátké doby na psinku. Pak jsem dlouho neměla nic, až zase později pro změnu bílého pudla, jehož psího dědečka sem do Čech údajně přivezl Louis Armstrong, když tady byl na turné. Co bylo zajímavé - ten pes jako by věděl, že má s hudbou něco společného... Snažila jsem se kvůli němu doma vždycky tlumit televizi nebo hudbu, aby měl klid, ale pak se ukázalo, že na zkoušce rád spí před odposlechovou bednou a vůbec mu to nevádí. V jedenácti letech umřel a manžel, kterému občas, když jsem odjela na turné, bylo doma smutno, přitáhl odněkud kocoura a mávnutím kouzelného proutku se ze "psích lidí" stali "lidé kočičí".

Kde jste objevili kocoura Lorda, který dnes ve vašem životě zaujímá tak důležité místo?

Náhodně jsme šli v Praze do Edenu na výstavu koček a domů jsme se vraceli už s kocourkem. Byly mu čtyři měsíce a tehdy na výstavě dokonce vyhrál nějakou cenu. To pro nás ovšem nehrálo roli, rozhodující byla skutečnost, že když ho manžel pochoval, kocourek mu zulíbal knír. Okamžitě se u nás zabydlel a během čtvrt hodiny ležel na zádech a nechal se drbat na bříšku, což bylo projevem velké důvěry. Třetí den jsme však zjistili, že má v uších svrab. Podle vyjádření zvěrolékaře dokonce zastaralý, což by nemělo být, protože každé

zvíře musí nejméně týden před výstavou projít lékařskou kontrolou. Navíc měl asi v sedmdesáti procentech srsti jakousi plíseň, která je přenosná na lidi. Ptala jsem se zvěrolékaře co dělat, a on na to, že nejlepší řešení je ho utratit. To ovšem nepřicházelo v úvahu. Volala jsem tedy původní majitelce - pikantní na tom je,

že byla zároveň ředitelkou oné výstavy - a žádala o vrácení peněz. Dáma ovšem chtěla vrátit kocoura. To jsem

Kočka přijde, jen když sama chce. Pokud se jí chce spát, tak spí, a když ji voláte, tak to s ní ani nehne - je to prostě majestát.

odmítla, protože mi bylo jasné, že by k tomu utracení došlo. Nakonec jsem poprosila našeho dobrého známého zvěrolékaře pana doktora Růžičku, který s velkou trpělivostí kocourka dvakrát týdně ošetřoval, a za nějakou dobu byl Lord chlapík. Mimochodem, tu plíseň jsem od něj chytila a museli jsme užívat stejná antibiotika.

Kterých povahových vlastností si u kočky ceníte?

Tak především: oproti psovi, který poslechne na slovo, kočka přijde, jen když sama chce. Pokud se jí chce spát, tak spí, a když ji voláte, tak to s ní ani nehne - je to prostě majestát. Já si s kočkami rozumím, možná i proto, že jsem narozena ve znamení lva, a tak občas Lordovi žertem říkám, že jsme asi vzdálení "bratřenci" nebo něco podobného. Náš kocourek není mazlivý, nechodí ani na klín, ale občas sebou prostě praští na zem, milostivě nám dovolí, abychom ho drbali na hlavě a pod krčkem a musíme ho ujišťovat, jak je geniální, úžasný, nejkrásnější a spoustu dalších "nej". Lord je prostě pánem domu, podle něhož se všechno řídí. Hned jak jsme si ho přinesli, během deseti minut poznal, že je tam králem. Kvůli němu vlastně ani nejezdíme na nějaké dovolené, jenom na chalupu, kde můžeme být i s ním. I když popravdě řečeno, já jsem za celý rok naježděná dostatečně, navíc si občas na turné mohu udělat mezi jednotlivými koncerty i nějaký ten výlet, takže někdy se i ráda na kocoura vymluvím:) Málokdy zůstává sám doma, a pokud se stane, že musíme s manželem odjet oba, tak má chuťvu Františka nebo Zdeničku, kteří tam s ním zůstávají i přes noc.

Každý, kdo si nějaké to zvíře pořídí, si musí zároveň uvědomit, že to není jen pro jeho potěšení, ale že má i určité povinnosti. Nemůže klást své zájmy a radovánky nad zájem toho zvířátka. Myslím si, že by to mělo být jedna ku jedné.

Bohužel to tak vždycky nefunguje.

To je pravda. Kolikrát slyšíte kolem sebe, jak lidé dokáží být krutí. Někdo strašlivým způsobem týrá zvíře a poté se to oficiálně označí jako "poškození cizí věci" - jak si vůbec někdo troufá označit zvíře jako věc? Podle mě by se v této oblasti mělo mnohé změnit, protože zůstanou-li tresty za týrání nízké, tak takoví ti hajzlíci budou zvířatům ubližovat dál. Proč si má někdo léčit své mindráky na zvířeti? To se přece nedělá - napřed se týrá zvíře, pak to bude dítě nebo starý člověk. Já bych v určitých případech byla i pro fyzické tresty.

Musím se přiznat, že mě mile překvapilo, že příliš nepodléháte různým módním výstrel-

kům a ctíte svobodomyšlnou kočičí podstatu. Navíc jsem zaslechla, že i Lord je spíše "nekomerčně" založený kocour...

Náš kocourek není nijak rozmazlený, ale je značně tvrdohlavý, tak jak je u koček zvykem. Oblečení mu nekupejeme, kočka není pes a oblečky, mašličky nebo dokonce obojky, hrůza! To je týrání a kam by se poděl kočičí majestát? Pelíšky zásadně ignoruje. Jednou jsem mu jeden koupila v New Yorku na výstavě koček a dopadl tak, že do něj strčil přední dvě nohy a pak je zase vyzul a víc ho nezajímal.

Zato si vydobyl žehlicí prkno, které kvůli němu schováváme, jen když přijde návštěva. A abychom nezůstali jen u prkna, oblíbil si i krabici od banánů, kterou jsme pak také neměli to srdce vyhodit. Rád spí také v koupelně v umyvadle a v jednom z pokojů na okně. Do postele zásadně nechodí. Od začátku měl k dispozici všechno a mohl si dělat, co chtěl. Občas v noci, když si chce hrát, tak se po mně projde a dává si záležet, abych každý jeho krok cítila. Ale nikdy si ke mně do postele nelehne, to ho nezajímá. Na chalupě ale spává s manželem na peci, to je jeho oblíbený pelíšek.

Dříve jsme mu vozili ze světa hračky, ale vůbec ho nezajímal. Nejvíce si vyhraje s kroužkem z uzávěru plastové láhve od vody. Kdysi jsem dostala drahý kočičí parfém od Niny Ricci, ale myslím si, že kočky to nemají rády. Sama používám parfémy, jenom když někam jdu, nikoliv doma. Lord paradoxně úplně miluje vůni Sava, když ho doma použijeme, sedí tam a vypadá jako v transu.

Na veletrhu PROPET jste byla hostem společnosti Keramost. Je to díky tomu, že vám vyhovují podestýlky z jejich produkce?

Když byl Lord ještě malinký, tak jsem se na výstavě v Letňanech seznámila s panem Škopkem z Keramostu a časem jsme se spřátelili. Doporučil mi, co by měl kocourek ideálně ve své toaletě mít. Já jsem to vyzkoušela, kocourovi se to líbilo a byl spokojený, takže od té doby hrudkující podestýlky z Keramostu pro Lorda pravidelně používám.

Předpokládám, že Lord je takzvaná kočka bytová. Mívá někdy příležitost proběhnout se také venku?

Koncem května, začátkem června vždycky začínáme jezdit na chalupu a tam chodí ven. Neztratí se, netoulá se, vůbec totiž nepřekračuje hranice pozemku, jen občas proleze k sousedům, kde ho to ohromně zajímá. Ptáci kolem něj lítají, poskakují a on je neloví. Myš sice umí chytit, ale také ji nezabije, přinese ji, položí v pokoji na koberec a chlubí se. Jednou jsem se vrátila z koncertu ►►

a manžel byl nevyspalý a vyprávěl mi, že kocour opět přinesl myš a položil mu ji na postel, kde mu utekla, a nakonec ji musel v peřinách dlouho hledat. Jindy zase Lord chytil netopýra - umí je chytat velmi opatrně - a to jsem v životě neviděla vyvalenější oči, než měl tenkrát, když uviděl, že mu ta "myš" ulítla. Na chalupě totiž máme netopýry na půdě a občas spí také přímo za okenicemi. On si ho tam sundal, ale chytil netopýři se pak odstěhovali o něco výš, kam už kocour nedosáhl.

Čím podle vás kočka přispívá k teplu domova a co takový vztah člověku přináší? V poslední době se hodně mluví o tom, že terapeutická schopnost kočky nebo psa je velká...

Stala se mi taková zvláštní věc. Říká se, že kočka na sebe přebírá chorobu svého dvounožce. Před lety jsem byla hodně těžce nemocná a musela chodit na ozařování. Dávali mi jen jeden a půl roku života a já jsem se z toho vykřesala, ale můj tehdejší kocourek zemřel na oboustrannou rakovinu ledvin, v čemž jsem spatřovala souvislost. Tehdy jsem si říkala, že už nechci žádné zvířátko. Sedm let jsme pak žádné neměli, až teď tady toho kocoura. Lord je v naprosté pohodě, ale před dvěma lety se mu stalo, že najednou začal za sebou tahat zadní nohy. Na veterině mu udělali rentgen a konstatovali, že kyčle jsou v háji a že takové operace se u nás kočkám zatím nedělají. Kamarád mi pak řekl: "Přivedu ti nějakou paní a uvidíš." Na chalupu pak za námi přijela paní léči-

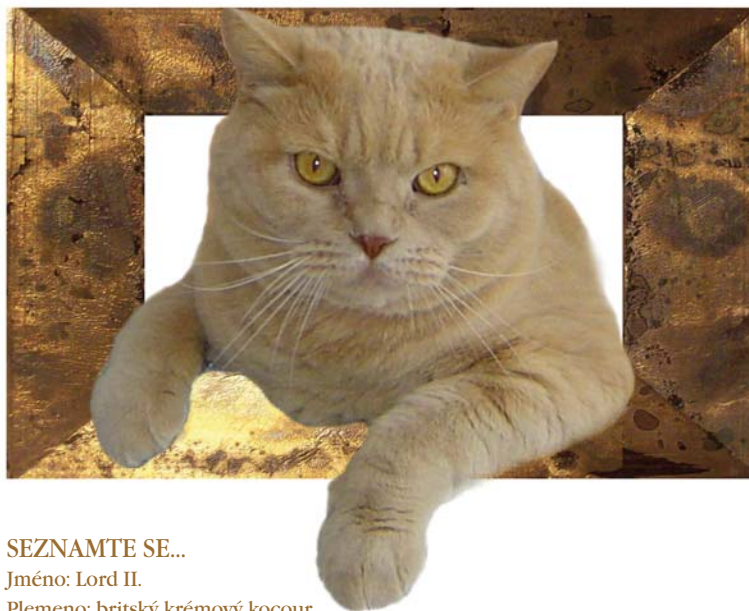
Zvířata sice nemají rozum, ale oproti některým lidem nejsou blbá.

telka Eva Cihelníková a aniž o nás cokoliv věděla, řekla: "Kocourku, kocourku, z koho-pak stahuješ ty nemocné kyčle?" Potom na něj položila ruku a vysvětlila: "Tak jsem vám ho nastartovala". Problém s kyčlemi měl

jako bývalý tanečník můj muž, to ona však nemohla tušit. Později k nám přijel na návštěvu pan doktor Herčík s Kačenkou Hrachovcovou, taky na kocoura sáhl tím zvláštním šamanským způsobem, a když pak porovnal starý rentgen s novým, potvrdil nám, že kocour je úplně zdravý.

Poté, co se má původní léčitelka paní Gábina odstěhovala do Ameriky, jsem si řekla, že už na to kašlu, že nikoho dalšího nebudu hledat, ale můj muž mě přesvědčil, abych požádala o pomoc pana léčitele Jarouška Doubravu. Měla jsem trochu obavy a pochybnosti, protože ne každý, kdo si říká léčitel, jím skutečně je. Ale když k nám přišel, kocour se před ním natáhl, nechal si sáhnout na břicho, a tlapkou si přidržel jeho ruku. Řekla jsem - jste přijat, kocour vás schválil. Později jsem o panu Doubravovi napsala knihu, ve které jsem se mimo jiné zmiňovala o tom, že spousta lidí považuje úspěch léčitele za pouhý placebo efekt, ale jak tento názor jde dohromady s vyléčeným zvířetem, které nemá žádné předsudky? Jak jsem již napsala ve zmíněné knize - přece jen platí, že zvířata sice nemají rozum, ale oproti některým lidem nejsou blbá.

Kdysi se mě někdo ptal, jakou pro mě má můj kocour cenu... Odpověď je úplně jednoduchá - je to živý tvor, proto cenu života. ■

SEZNAMTE SE...

Jméno: Lord II.

Plemeno: britský krémový kocour

(proto Lord a II. proto, že je v pořadí druhým kocourem v domácnosti Evy Pilarové)

Věk: 10 let

Váha: 8 kg